

Arrest

nr. 130 798 van 3 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2003 dienen de eerste en tweede verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 december 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van beide verzoekende partijen.

1.3. Tegen voormelde beslissingen stellen de eerste en tweede verzoekende partij een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 16 februari 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. Tegen voormelde beslissingen stellen de eerste en tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.

1.5. Op 16 augustus 2006 wordt de derde verzoekende partij geboren.

1.6. Bij arrest nr. 176 805 van 13 november 2007 wordt de schorsing bevolen van de beslissingen vermeld in punt 1.4.

1.7. Op 17 december 2007 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van 16 februari 2004 in. Bij arrest nr. 183 140 van 21 mei 2008 verklaart de Raad van State het beroep vermeld in punt 1.4. zonder voorwerp.

1.8. Op 5 maart 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste en tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de eerste en tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Op 30 september 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.10. Bij arrest nr. 17 962 van 29 oktober 2008 bevestigt de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.8.

1.11. Op 2 november 2009 actualiseren de verzoekende partijen hun aanvraag vermeld in punt 1.9.

1.12. Op 27 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard, alsook een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen voormelde beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk werd verklaard, dienen de eerste en tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 108 444 van 22 augustus 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.12.

1.14. Op 3 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.15. Op 29 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.14. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt de verzoekende partijen op 5 maart 2014 betekend.

1.16. Op 1 april 2014 dienen de verzoekende partijen een beroep in tegen de beslissing vermeld in punt 1.15.

1.17. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 13 maart 2008 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 29 oktober 2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.18. Op 30 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 13 maart 2008 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 29 oktober 2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang en argumenteert dat ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast. De verwerende partij wijst er op dat zij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen niets anders zou kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen niet beschikken over de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied af te leveren, dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen de verzoekende partijen dan ook geen voordeel kan opleveren.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn ingegeven door het feit dat op 5 maart 2008 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en op 29 oktober 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesproken en door artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, hen opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan hen dan ook in principe geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

Waar de verzoekende partijen stellen dat hun asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd en zij dus geregulariseerd dienen te worden, dat zij voldoen aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de instructie, dat hun asielprocedure immers 4 jaar en 9 maanden heeft geduurd, dat zij geregulariseerd dienen te worden op basis van hun langdurige asielprocedure, dat hun asielprocedure na meer dan vijf jaar werd afgesloten door de verwerende partij, dat de redelijke termijn, na meer dan tien jaar op het Belgisch grondgebied zonder uitvoerbare titel, overschreden is en hun verblijf geregulariseerd dient te worden, voeren zij kritiek op de beslissing waarbij hun aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zodat deze kritiek tegen de *in casu* bestreden beslissingen, niet dienstig is.

In zoverre de verzoekende partijen zouden wensen te wijzen op het hangend beroep tegen de beslissing waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, wijst de Raad er op dat een bestuurlijke beslissing steeds geacht wordt in overeenstemming met de wet te zijn genomen en een beroep tegen een beslissing waarbij een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging als onontvankelijk wordt afgewezen geen schorsende werking heeft. Deze

procedure vormt in voorliggende zaak derhalve geen hinderpaal om ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, §48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De verzoekende partijen voeren de schending aan van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Zij wijzen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en menen dat deze bepaling een indirecte verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag bevat.

De verzoekende partijen menen dat hun kind het recht heeft op onderwijs, dat het kind momenteel in België school loopt en minstens de kans moet krijgen om het schooljaar af te maken, dat men niet van hen kan verwachten dat zij hun kind in het midden van het schooljaar van school plukken om terug te keren naar het land van herkomst, waarna zij wijzen op artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dat het duidelijk is dat het kind recht heeft op onderwijs, dat het die kans ook moet kunnen krijgen. Volgens de verzoekende partijen heeft België die als staat het Kinderrechtenverdrag heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind toegang heeft tot onderwijs, doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert hiermee rekening te houden in haar beslissingen, dat de derde verzoekende partij naar school gaat en hier een opleiding volgt, dat zij minstens een kans verdient het schooljaar af te maken, dat hier met het welzijn van het kind wordt gespeeld, dat het duidelijk is dat de derde verzoekende partij de kans moet krijgen op degelijk onderwijs en dat een eventuele terugkeer naar Mongolië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van het kind, dat de derde verzoekende partij hier geboren en opgegroeid is en hier al acht jaar verblijft en opgevoed wordt in een Belgische cultuur zodat men zich afvraagt hoe men kan spreken van een 'land van herkomst' van het kind, dat het land van herkomst van het kind België is. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken, steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat het kind hier naar school gaat en schoolplichtig is, sociale en culturele integratie in België en het gebrek aan banden met het herkomstland, dat het onredelijk is van de verwerende partij om deze elementen niet in rekening te nemen en gewoon een bevel af te leveren.

De Raad wijst er vooreerst op dat de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Daargelaten de vraag of uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht kan worden afgeleid, moet dan minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt dat de verzoekende partijen het schoolgaan van hun kind, de derde verzoekende partij, vermeldten als uitzonderlijke omstandigheid waarom zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst alsook dat de verwerende partij deze argumentatie in overweging nam doch oordeelde dat *“De opmerking dat het onmenselijk zou zijn om hun kind naar het land van herkomst terug te sturen, omdat het in België naar school gaat, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Teven behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Hieruit blijkt wel degelijk dat de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissingen, het schoolgaan van de derde verzoekende partij in overweging nam doch meende dat het schoolgaan in België op zich geen hinderpaal vormt op terug te keren naar het land van herkomst. Verder wijst de Raad er nog op dat, waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift van 3 maart 2014 stellen dat de derde verzoekende partij minstens de kans verdient het schooljaar af te maken, zij geen belang meer hebben bij een dergelijk betoog daar het lopende schooljaar op het ogenblik van het indienen van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, intussen beëindigd werd en de derde verzoekende partij aldus het schooljaar heeft kunnen afmaken.

Voorts stelt de Raad vast dat de derde verzoekende partij expliciet wordt vermeld op de beslissing die aan de tweede verzoekende partij werd betekend en wordt door de verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat het niet in het hoger belang van deze minderjarige is om de ouders te vergezellen wanneer deze het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten. De opmerking dat de derde verzoekende partij hier geboren en opgegroeid is en al acht jaar in het Rijk verblijft en opgevoed wordt in een Belgische cultuur doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

In zoverre de verzoekende partijen wijzen op hun gezinsleven en op het feit dat de verwerende partij hiermee rekening had dienen te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen, wijst de Raad er op dat zij niet aannemelijk maken op welke wijze hun gezinsleven zou getroffen worden door de bestreden beslissingen. Nu geen van de gezinsleden over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt en zij samen België moeten verlaten kan niet worden gesteld dat de verwerende partij door de bestreden beslissingen te nemen het gezins- of familieleven van de verzoekende partijen in het gedrang bracht.

Noch een schending van het Kinderrechtenverdrag noch een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen, is de exceptie van de verwerende partij gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER